

YOU tegen zijn computer,
een gilettemes ligt snijdensklaar op de rand
van het bad van de eindstreepvrouw.
Op een vierde verdiep bereiden vier
Vlamingen molotovcocktails voor,
een slapeloze moeder maakt haar man wak-
ker en vraagt of hij vanaf nu...
en dan voor de rest van het huwelijk...
in observatiekamers zitten officieren te turen:
rekening te houden met het ergste geval,
voorbereid te zijn 'voor wanneer het alleen
nog maar hoeft te gebeuren',
een kat schrikt op en springt op een schouw,
een bol touw rolt onafwendbaar naar beneden.
Je staat op de vloikbaar wordende drempel.
Vier straten verderop staat een man van kleine
gestalte alleen in het staatsgebouw,
er staat zweet op zijn bovenlip,
hij tikt met zijn nagel op het eikenhouten blad,
hij werpt een schaduw op zijn oorkondes
achter op de muur,
zijn bureauvertrek zakt om hem heen als de
slobbertrui die hij droeg in de jaren zestig,
hij heeft zijn hand op de telefoon, wacht,
draait een nummer, wacht, en zegt:
O.K. guys, go ahead.

De bol touw rolt onveranderd door de kamer,
en wikkelt af zoals hij af te wikkelen is,
Er is geen ontkomen aan,
Alleen de kat kan er achteraan,
Ik zet mijn voet op de straat,
De wind gaat liggen,
gespannen rust,
kruispunt en wissel.

De eerste stap:

Je stapt in een deuk
stapt je een breuk
Het kan niet en het mag niet,
Maar je stapt, een eerste stap,
op de zijden draad van je leven.
Je riskeert:
Kijk mama, zonder randen.

VIER

Als alles mogelijk is,
is alles onbelangrijk.
Als alles belangrijk is,
is niets mogelijk.
Alles is zo onmogelijk belangrijk,
dat het onmogelijke het belangrijkste wordt.

Daarom deze razende berusting van een
open fontanel.

Broodnodig de dans van een onbewogen
bruidegom, beweeg.

Noodzakelijk het kabaal van de ritselloze

troostsalamander.

Het ultieme hulpmiddel:

het weigeren van de hulpmiddelen.

Je moet het licht stelen van de rode bodem
Je moet stil zijn als de geroofde schaduw van
de rijke populier,

Je moet gekarteld wandelen met je schouders
als lemmet,

Je moet de lucht in 27 jaren dikke plakken
dood snijden,
en smelten bij brood.

Je moet gevaarlijk ontbijten

En drinken uit de schoot van zij die de eerste
adem is.

Je moet melodisch kamperen in de kapstok
op de verdieping hierboven,
je moet democratisch de kleuren van school
halen en ze laten draven in de haringwei,
je moet je voorhoofd openvouwen en de
hazelaartak laten groeien,
je moet uiteindelijk de handschoen laten val-
len,

en een onmetelijke binnenkomst verdiend
hebben als een Luikse Wafel in Komen.

Je moet doorkliefd met het middaguur het
plein opgaan,

je moet voortgaan in doorzichtigheid,
je moet het zonnelied in je borst luidkeels
ongehoord laten,

je moet de opkomende zon castreren, de
hondse schilferwinter purgeren,

Je moet

Je moet

Doorgaan

Als een doorzichtige indiaan,

Wat later zal je geen land meer zijn,

Zal je van water ontdaan,

Zal je

zal je zijn,

afgrondelijke berg

eenvoudige weg.

Ik leg aan.

Ik vind een begin.

Ik vind een begin in de vertrekkende tekens.

Ik leg aan

in de holte van het beeld,

er is een begin

in het uitgangspunt van het woord,

ik leg aan in de scheur in het spreken,

ik ontwoon onder de lekgeslagen woorden,

ik leg aan,

ik ontsta waar ik mijn naam verruil,

waar ik voor me wijk tot jij verschijnt,

in de geboorte van een letter,

in het leven van een teken,

in de onhoudbare dood van de machtige

symbolen,

sterf ik en verschijn jij,

Hoor, ratelliefste,

onder het wentelen van de tekens,

hoe ik en jij en geschiedenis,

sist in ons bloed van morgen,

hoe dat stoffig nu ontbrandt,

uitdooft en ontvlamt.

Een mondvul onuitgesproken verzet ont-
springt van achter de lippen.

We worden pitten in onze verschroeide taal,
we worden vervloeiing die ons wist

die het onthoofde licht in onze hielen
plant.

**Kracht van houtwater
uit de borst gestroomd.**

VIJF

Ik leg aan,

ik vind een begin,

ik vind een begin in deze vertrekkende tekens.

Ik sta op,

knarsend als een hamster die herstelt van het
leven.

Ik loop meteen van op de straat met mijn
kop door de muur

recht in mijn eigen keuken,

ik was het bloed van de gevel en ik ga weer
naar binnen,

ik breek met de losse pols melk uit de tafelpoot,

ik leg mijn pols in het verband en zet een

kruk onder de keukentafel.

Gewoon omdat het kan.

Sutiel.

Dat is de pragmatiek van de nieuwe mens.

De enige hemel die ik vrieg.

Ik zet nog even een kopje koffie.

Het is tenslotte halfvijf in de ochtend,

het machien pruttelt,

Misschien zal mijn bovenbuurman er wakker
van worden,

de melk is zuur maar dat is niet zo erg.

Ik doe dan een andere fles open.

Want ik heb die in huis.

Ik ben voorzien.

Dat is prettig.

Dat zijn aangename dingen.

Zo is er ook de lade onder de tafel waar het
bord voor mijn muesli altijd in zit.

Ik weet dat gewoon,

ik kan daar op vertrouwen,

dat heeft niets bedreigends,

daarom ook niet iets geruststellends,

dat is zo en dat is welkom.

Met zijn ene hand drinkt hij zijn koffie terwijl